

Mé srdce patří severanům

Vladimír Páral je člověk, který se v českém mushingu pohybuje už hodně dlouho. Od vlastních začátků až do současnosti zůstal věrný severanům – aljašským malamutům a grónským psům. Povíдали jsme si nejen o nich...

Jak ses k tomuto sportu dostal?

Možná to bude znít jako klišé, ale stejně jako mnoho dalších přes dobrodružné povídky Jacka Londona ze zlatonosné Aljašky. Psa jsme v nejbližší rodině nikdy neměli, proto mé rozhodnutí ostatní hodně překvapilo. Miluji pohyb v zimní přírodě, hltám dobrodružnou a cestopisnou literaturu a právě London je můj kultovní autor. Ostatně ne náhodou jsem se dvacet let živil jako tiskař. I téměř po čtvrt století společného soužití se severskými psy a také jako dlouholetý majitel zverimexu se ale více než kynologem cítím nezapřítelným romantickým dobrodruhem.

Za svoji kariéru jsi vyzkoušel asi všechny délky tratí. Která z nich ti sedla nejvíce a proč?

Chtělo by se říct, že longy – dlouhé tratě. Člověk tam přece jen tráví nejvíce času na trati a v přírodě se psy. Longy mají svou osobitou atmosféru a připravenost mushera i spřežení dokonale pro-

Chaisy – nový přírůstek do smečky

věř. MIDy – střední tratě jsou ale díky rozdělení na kategorie podobných typů psů spravedlivější. I proto jsme byli na těchto tratích neúspěšnější. Prvních deset let strávených s našimi malamuty na sprintech беру jako omyl. Vždyť tento typ psů byl stvořen k těžké práci soumara na dlouhé vzdálenosti!

Můžeš trochu zavzpomínat na své úspěchy?

Narážíš asi na dva tituly ME v MIDu (2004, 2005), několik titulů mistra a vicemistra republiky, na titul Iron Sled Dog Man, na zlatou z MR 2003 v dogtrekkingu či na bronz z MR v longu. Jistěže si těchto sportovních úspěchů vážím, ale v jistém smyslu jsou pro mne daleko cennější výpravy do vzdálených mrazivých končin. Tisíc kilometrů se psím spřežením Finskem, přejezd jezera Inari na jeden zátah, měsíční expedice na ruský poloostrov Kola či středoevropský prvovyjezd se psím spřežením na nejvyšší horu Finska – Halti. Tyhle cesty mne daleko nejvíce sblíží s mými psy, nabíjí mne energií i fantastickými prožitky.

Po celou dobu jsi věrný aljašským malamutům a grónským psům. Nechtěl jsi někdy, tak jako mnoho závodníků, zkusit třeba rychlejší alaskány?

Kdo by tohle „cukání“ neměl? Svým způsobem je práce s alaskány jednodušší, než neustálé hledání motivace k práci volnomyšlenkářských severanů, či řešení rozbrojů ve smečce. Kombinací malamutů a grónáků ve spřežení jsem si, díky jejich rozdílné mentalitě, přivodil spoustu problémů. Přesto této zkušenosti nelituji! Přes všechny „nectnosti“ mají severané obrovské charisma a jejich chov je pro mnohé srdeční záležitostí. Mám to také takto nastaveno. Navíc mým aktivitám severané daleko lépe vyhovují. I proto se u nás nedávno jako základ nového spřežení objevila malamutí slečna Chaisy.

Vládova smečka

Je nějaký závod, na který rád vzpomínáš a rád se na něj vracíš?

Rád pobývám na Šediváčkovi (devět úspěšně dokončených ročníků). Zamiloval jsem si také rakouský Wildkogel. Zdejší krkolomné tratě plné drastických převýšení jsou jako stvořené pro malamuty. Škoda, že nepokračovala tradice závodu na beskydském Javorovém vrchu! Tahle akce byla jeden nádherný mrazivý bivak!

Mimo mushingu se věnuješ také dogtrekkingu, a to už od jeho počátku v ČR. Co ti tento sport přináší?

Dogtrekking – to je velmi příjemně strávený čas v přírodě se psem po boku. Přináší mi duševní pohodu a rovnováhu, nové přátele i poznávání dalších zajímavých lokalit.

inzerce

Po náročném trialu

Jsi rovněž hlavním pořadatelem v současnosti nejdéle pořádaného dogtrekkingu u nás – Stezky vlka. Co připravuješ na letošní jubilejní 10. ročník?

Stezkou vlka a jejími přípravami žije prakticky celoročně celá naše rodina. Asi nejdůležitější je letos pro nás vznik projektu Eurodogtreking.

Můžeš nám tento jedinečný projekt trochu přiblížit?

Pravdou je, že celá řada z nás už si delší dobu s myšlenkou na uspořádání meziná-

rodního seriálu pohrávala. Ale teprve loni, právě na Stezce vlka, se její organizátoři sešli se zástupci slovenské Oravy, Polska a Rakouska, aby se domluvili na podmínkách. Čekala nás ještě

Gróňák Bandita a malá Chaisy během zimní výpravy

dlouhá cesta a spousta práce. Dnes tedy máme pro všechny zájemce z řad pokročilých i začínajících dogtrekařů připravený čtyřdílňý seriál. Každá akce je svým provedením a lokalitou typická pro danou zemi. Vždy jsou připraveny dvě délky tratí: klasická dogtrekková nad osmdesát kilometrů a kratší doghikingová do čtyřiceti kilometrů. Závěrečné vyhodnocení seriálu se bude konat v září v polské Brenně. Všechny požadované informace získají případní zájemci na stránkách www.eurodogtrekking.eu

Petr Fochler ■
Foto: archiv V. Párala

Závodů Eurodogtrekkingu 2012	
25 – 28. 5.	Schneeberg (Rakousko)
28. 6 – 1. 7.	Orava (Slovensko)
30. 8. – 2. 9.	Stezkou vlka (Česká republika)
21 – 23. 9.	Brenna (Polsko)